

kotmaikhongphrachao.org

กฎหมายของพระเจ้า: ภาคผนวกที่ 2: การเข้าสู่หน้ตและคริสเตียน

การเข้าสู่หน้ต: บัญญัติที่เกือบทุกคริสตจักรมองว่าได่ถูกยกเลิก

ท่ามกลางบทบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดของพระเจ้า ดูเหมือนว่าการเข้าสู่หน้ตจะเป็นบัญญัติข้อเดียวที่เกือบทุกคริสตจักรเข้าใจผิดว่าได่ถูกยกเลิกไปแล้ว ความเข้าใจนี้แพร่หลายถึงขั้นที่แม้แต่คู่อริทางหลักคำสอนในอดีต—เช่น คริสตจักรโรมันคาทอลิกและนิกายโปรเตสแตนต์ต่างก็ยืนยันว่าบัญญัตินี้ได้ถูกยกเลิกที่กางเขน

พระเยซูไม่เคยสอนว่าบัญญัตินี้ถูกยกเลิก

มีเหตุผลหลักสองประการที่ความเชื่อนี้แพร่หลายในหมู่คริสเตียน แม้พระเยซูไม่เคยสอนคำสอนเช่นนี้ และแม้อัครทูตและสาวกของพระองค์ทั้งหมด—including เปาโล ซึ่งบ่อยครั้งถูกใช้โดยผู้นำคริสตจักรเพื่อ “ปลดปล่อย” คนต่างชาติจากพระบัญญัตินี้—ต่างก็เชื่อฟังบัญญัตินี้ของพระเจ้า

สิ่งนี้เกิดขึ้นแม้จะไม่มีคำพยากรณ์ใดในพันธสัญญาเดิมที่บอกว่า เมื่อพระเมสสิยาห์มาถึงแล้ว ประชากรของพระเจ้า—ไม่ว่าจะเป็นชาวยิวหรือคนต่างชาติ—จะได้รับการยกเว้นจากการเชื่อฟังบัญญัตินี้ ในความเป็นจริง การเข้าสู่หน้ตเป็นข้อกำหนดมาตั้งแต่สมัย **อับราฮัม** สำหรับชายคนใดก็ตามที่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของประชากรที่พระเจ้าทรงแยกไว้เพื่อความรอด ไม่ว่าจะเป็นลูกหลานของอับราฮัมหรือไม่ก็ตาม

การเข้าสู่หน้ตเป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญารันดร

ไม่มีใครได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนบริสุทธิ์ (ที่แยกออกจากชนชาติอื่น) เว้นแต่จะเข้าสู่หนัด การเข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายทางกายภาพของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้าและประชากรที่ทรงเลือกสรร

ยิ่งไปกว่านั้น พันธสัญญานี้ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือจำกัดไว้เฉพาะลูกหลานทางสายเลือดของอับราฮัมเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคนต่างชาติทุกคนที่ต้องการเข้าร่วมกับชุมชนอย่างเป็นทางการ และได้รับการนับว่าเสมอภาคเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าทรงตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า: “นี่เป็นจริงไม่เฉพาะสำหรับผู้ที่เกิดในบ้านของท่านเท่านั้น แต่รวมถึงผู้รับใช้ต่างชาติที่ท่านได้ซื้อมา ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เกิดในบ้านของท่านหรือผู้ที่ซื้อด้วยเงินของท่าน พวกเขาจะต้องเข้าสู่หนัด พันธสัญญาของเราที่อยู่ในเนื้อหนังของพวกเขาก็จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์” (ปฐมกาล 17:12-13)

คนต่างชาติดกับข้อกำหนดเรื่องการเข้าสู่หนัด

หากคนต่างชาติไม่จำเป็นต้องมีเครื่องหมายภายนอกนี้เพื่อจะเป็นส่วนหนึ่งของประชากรที่พระเจ้าทรงแยกไว้ ก็ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่พระเจ้าจะทรงกำหนดให้มีการเข้าสู่หนัดก่อนที่พระเมสสิยาห์จะมา แต่จะยกเลิกหลังจากนั้น

ไม่มีคำพยากรณ์ใดสนับสนุนการเปลี่ยนแปลง

ถ้าการเปลี่ยนแปลงนี้เป็นจริง เราควรจะพบข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้ในคำพยากรณ์ และพระเยซูควรจะได้แจ้งให้เราทราบว่าการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ แต่ความจริงคือ ไม่มีตอนใดในพันธสัญญาเดิมที่กล่าวถึงการรวมคนต่างชาติเข้าเป็นประชากรของพระเจ้าซึ่งบ่งชี้ว่าพวกเขาจะได้รับการยกเว้นจากบัญญัติข้อใด—including การเข้าสู่หนัด—เพียงเพราะพวกเขาไม่ใช่ลูกหลานของอับราฮัมโดยสายเลือด

เหตุผลทั่วไปสองประการที่ผู้คนไม่เชื่อฟังบัญญัตินี้ของพระเจ้า

เหตุผลแรก:

คริสตจักรสอนผิดว่าบัญญัติการเข้าสู่หนัดได้ถูกยกเลิก

เหตุผลแรกที่คริสตจักรต่าง ๆ สอนว่ากฎหมายของพระเจ้าว่าด้วยการเข้าสู่หนัดได้ถูกยกเลิก—โดยไม่ได้รับว่าใครเป็นผู้ยกเลิก—เกิดจากความยากในการปฏิบัติตามบัญญัตินี้ ผู้นำคริสตจักรมักเกรงว่าหากพวกเขายอมรับและสอนความจริง—ว่าพระเจ้าไม่เคยมีคำบัญชาให้ยกเลิกบัญญัตินี้—พวกเขาจะสูญเสียสมาชิกจำนวนมาก

โดยทั่วไป บัญญัตินี้เป็นสิ่งที่ไม่สะดวกในการปฏิบัติ และเคยเป็นเช่นนั้นเสมอ แม้จะมีความก้าวหน้าทางการแพทย์แล้วก็ตาม คริสเตียนที่ตัดสินใจจะเชื่อฟังบัญญัตินี้จะต้องหาผู้เชี่ยวชาญ เสียค่าใช้จ่ายเอง (เพราะประกันสุขภาพส่วนใหญ่มักไม่ครอบคลุม) เข้ารับการผ่าตัด ทนต่อความไม่สะดวกหลังการผ่าตัด และเผชิญกับการดูถูกหรือการต่อต้านจากครอบครัว เพื่อนฝูง และแม้แต่จากคริสตจักร

คำพยานส่วนตัว

ชายคนหนึ่งต้องมีความตั้งใจอย่างแท้จริงในการเชื่อฟังพระบัญญัตินี้ของพระเจ้าเพื่อจะเดินหน้าทำตามได้ มิฉะนั้นเขาจะยอมแพ้ได้ง่าย เพราะมีคำชักชวนให้ละทิ้งเส้นทางนี้อยู่มากมาย ข้าพเจ้ารู้เรื่องนี้ดีเพราะข้าพเจ้าเองได้ผ่านสิ่งนี้มาเมื่ออายุ 63 ปี โดยเข้าสู่หนัดด้วยความเชื่อฟังต่อพระบัญญัติของพระเจ้า

เหตุผลที่สอง:

ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการมอบหมายหรือการอนุญาตจากพระเจ้า

เหตุผลที่สอง ซึ่งถือว่าเป็นเหตุผลหลัก ก็คือคริสตจักรขาดความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการมอบหมายหรือการอนุญาตจากพระเจ้า ปิตาจารย์ประโยชน์จากความเข้าใจผิดนี้ตั้งแต่ต้น เมื่อเพียงไม่กี่ทศวรรษหลังจากพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ก็เริ่มเกิดการแย่งชิงอำนาจระหว่างผู้นำคริสตจักร และในที่สุดก็มีข้อสรุปที่น่าหัวเราะว่า พระเจ้าได้มอบอำนาจให้แก่เปโตรและผู้สืบทอดตำแหน่งของเขาในการเปลี่ยนแปลงพระบัญญัติของพระเจ้าตามใจชอบ

ความวิปริตนี้ไม่ได้จำกัดอยู่แค่เรื่องการเข้าสู่หนัดเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อบทบัญญัติอื่น ๆ อีกมากมายในพันธสัญญาเดิม ซึ่งพระเยซูและผู้ติดตามของพระองค์ได้รักษาไว้อย่างสัตย์ซื่อเสมอมา

อำนาจเหนือพระบัญญัติของพระเจ้า

โดยได้รับแรงบันดาลใจจากปิตาจารย์ คริสตจักรมองข้ามความจริงที่ว่า การมอบอำนาจเหนือพระบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าจะต้องมาจากพระองค์โดยตรงเท่านั้น—ไม่ว่าจะผ่านทางผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมหรือผ่านทางพระเมสสิยาห์ของพระองค์

เป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อเลยว่ามนุษย์จะมอบอำนาจให้ตัวเองเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ล้ำค่าต่อพระเจ้ามากเท่ากับพระบัญญัติของพระองค์ ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า และไม่มีแม้แต่พระเยซูเอง ที่เคยเตือนเราว่าพระบิดาจะมอบอำนาจหรือแรงบันดาลใจให้กับกลุ่มใดหรือบุคคลใด—ไม่ว่าจะอยู่ในพระคัมภีร์หรือนอกพระคัมภีร์—ให้ยกเลิก ยุบยก แก้ไข หรืออัปเดตแม้แต่แก่น้อยที่สุดของพระบัญญัติของพระองค์ ตรงกันข้าม พระเจ้าได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่านี่คือบาปอันร้ายแรง:

“เจ้าจะต้องไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปในคำสั่งของเรา และอย่าตัดสิ่งใดออกจากมัน แต่จงรักษาพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:2)

ทันทีที่พระเยซูเสด็จกลับไปหาพระบิดา ปีศาจก็เริ่มชักจูงผู้นำคริสตจักรให้พาคนต่างชาติดอกห่างจากพระบัญญัติขั้นต้นของพระเจ้า

การสูญเสียความเป็นส่วนตัวในการสัมพันธ์กับพระเจ้า

คริสตจักรในฐานะสื่อกลางที่ไม่เคยตั้งใจให้เป็น

อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญคือ การสูญเสียความเป็นส่วนตัวในการสัมพันธ์ระหว่างสิ่งทรงสร้างกับพระผู้สร้าง บทบาทของคริสตจักรไม่เคยมีไว้เพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ แต่ตั้งแต่ยุคแรกของคริสต์ศาสนา คริสตจักรก็เริ่มแสดงบทบาทนั้น

แทนที่ผู้เชื่อทุกคนจะได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมีความสัมพันธ์กับพระบิดาและพระบุตรอย่างเป็นรายบุคคล มนุษย์กลับกลายเป็นผู้ที่ขึ้นอยู่กับผู้นำของตนในการบอกคำสั่งใดที่พระเจ้าอนุญาตหรือห้าม

การเข้าถึงพระคัมภีร์อย่างจำกัด

ปัญหาร้ายแรงนี้เกิดขึ้นส่วนใหญ่เพราะจนถึงช่วง [การปฏิรูปในศตวรรษที่ 16](#) การเข้าถึงพระคัมภีร์เป็นสิทธิพิเศษของนักบวชเท่านั้น โดยห้ามไม่ให้ประชาชนทั่วไปอ่านพระคัมภีร์ด้วยตนเอง โดยให้เหตุผลว่า พวกเขาไม่สามารถเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้หากไม่มีการตีความจากนักบวช

อิทธิพลของผู้นำที่มีเหนือประชาชน

ความพึงพาคำสอนของผู้นำ

แม้เวลาจะผ่านไปแล้วห้าศตวรรษ และผู้คนในปัจจุบันสามารถเข้าถึงพระคัมภีร์ได้อย่างอิสระ แต่หลายคนก็ยังคงพึงพาคำสอนของผู้นำของตนแต่เพียงอย่างเดียว—ไม่ว่าจะถูกหรือผิด—และยังไม่สามารถศึกษาหรือปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์จากแต่ละบุคคลด้วยตนเองได้

คำสอนที่ผิดเกี่ยวกับพระบัญญัติศักดิ์สิทธิ์และนิรันดร์ของพระเจ้า ซึ่งเคยมีอยู่ก่อนยุคการปฏิรูป ยังคงถูกถ่ายทอดผ่านสามเกลาร้ายของทุกนิกายจนถึงทุกวันนี้

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับกฎหมายของพระเจ้า

เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ยังไม่มีสถาบันคริสเตียนใดสอนผู้นำในอนาคตตามสิ่งที่พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจน: ว่าไม่มีบัญญัติใดของพระเจ้าที่หมดอายุหรือสิ้นสุดลงหลังจากการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ตราบเท่าที่ฟ้าดินยังไม่ล่วงไป แม้แต่ตัวอักษรเล็กที่สุดหรือขีดหนึ่ง ในธรรมบัญญัติก็จะไม่สูญหายไปจนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จ เพราะฉะนั้นผู้ใดที่ยกเลิกบัญญัติเล็กน้อยที่สุด ในนี้ และสอนคนอื่นให้ทำเช่นเดียวกัน จะได้ชื่อว่าเล็กที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ปฏิบัติและสอนบัญญัติเหล่านี้ จะได้ชื่อว่าใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:18-19)

การเชื่อฟังบางส่วนในบางนิกาย

การยึดถือบางบทบัญญัติของพระเจ้าอย่างเลือกสรร

มีนิกายบางกลุ่มพยายามสอนว่าพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นยังคงใช้ได้ตลอดกาล และไม่มีผู้เขียนพระคัมภีร์คนใดหลังจากพระเมสสิยาห์ที่เคยเขียนขัดแย้งกับความจริงข้อนี้ อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุผลลึกลับบางประการ พวกเขาจำกัดรายการของบัญญัติที่ยังถือว่าใช้ได้กับคริสเตียน

นิกายเหล่านี้มักเน้นบัญญัติสิบประการ (รวมถึง [วันสะบาโต](#) ซึ่งเป็นวันที่เจ็ดตามบัญญัติข้อที่สี่) และ [กฎหมายอาหาร](#) ในเลวีนิติบทที่ 11 แต่ก็หยุดเพียงแค่นั้น

ความไม่สอดคล้องของการเลือกสรร

สิ่งที่น่าประหลาดใจที่สุดคือ การเลือกบัญญัติเฉพาะเหล่านี้ไม่ได้มาพร้อมกับเหตุผลที่ชัดเจนซึ่งอ้างอิงจากพันธสัญญาเดิมหรือพระกิตติคุณทั้งสี่ ที่จะอธิบายว่าเหตุใดบัญญัติเหล่านี้จึงยังมีผลอยู่ ในขณะที่บัญญัติอื่น เช่น การดูแล [ทรงผมและหนวดเครา](#), การสวม [tzitzit](#), หรือการเข้าสุหนัต กลับไม่ถูกกล่าวถึงหรือได้รับการปกป้องแต่อย่างใด

จึงเกิดคำถามขึ้นว่า: ถ้าพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าทุกข้อเป็นสิ่งบริสุทธิ์และชอบธรรม เหตุใดเราจึงเลือกเชื่อฟังบางข้อและเพิกเฉยต่อข้ออื่น?

พันธสัญญานิรันดร์

การเข้าสู่นัดในฐานะเครื่องหมายของพันธสัญญา

การเข้าสู่นัดคือพันธสัญญานิรันดร์ระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์—กลุ่มมนุษย์บริสุทธิ์ที่พระองค์ทรงแยกออกจากประชาชนอื่น กลุ่มนี้เปิดรับทุกคนเสมอมา และไม่เคยจำกัดอยู่เฉพาะเชื้อสายของอับราฮัมตามสายเลือด อย่างที่หลายคนเข้าใจผิด

ภาพวาดจากศตวรรษที่ 15 โดยศิลปิน Giovanni Bellini แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเข้าสู่นัดโดยรับบี โดยมีโยเซฟและมารีย์อยู่ข้าง ๆ

ตั้งแต่พระเจ้าทรงแต่งตั้งอับราฮัมให้เป็นบุคคลแรกในกลุ่มนี้ พระองค์ทรงกำหนดการเข้าสู่นัดไว้เป็นเครื่องหมายภายนอกและนิรันดร์ของพันธสัญญา และได้ทรงประกาศไว้อย่างชัดเจนว่า ทั้งลูกหลานทางสายเลือดของเขา และผู้ที่ไม่ใช่เชื้อสายของเขา หากต้องการเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระองค์ ก็ต้องมีเครื่องหมายภายนอกของพันธสัญญานี้

จดหมายของอัครทูตเปาโลถูกใช้เป็นข้ออ้างเพื่อไม่เชื่อฟังบทบัญญัติ นิตินัยของพระเจ้า

อิทธิพลของมารคืออนตอชุดพระคัมภีร์

หนึ่งในความพยายามแรกเริ่มที่จะรวบรวมบทเขียนต่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้นหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ คือโดย [มารคืออน](#) (ค.ศ. 85 – 160) เจ้าของกิจการเรือผู้มั่งคั่งในศตวรรษที่สอง มารคืออนเป็นผู้ติดตามเปาโลอย่างกระตือรือร้น แต่เกลียดชังชาวยิว

พระคัมภีร์ของเขาประกอบด้วยจดหมายของเปาโลเกือบทั้งหมดและข่าวประเสริฐฉบับของเขาเอง ซึ่งหลายคนเห็นว่าเป็นการลอกเลียนมาจากข่าวประเสริฐของลูกา มารคืออนปฏิเสธข่าวประเสริฐและจดหมายอื่น ๆ ทั้งหมด โดยอ้างว่าไม่มีการดลใจจากพระเจ้า และในพระคัมภีร์ของเขานั้น เขาได้ลบข้อความเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมทั้งหมดออกไป เพราะเขาสอนว่าพระเจ้าก่อนพระเยซูไม่ใช่พระเจ้าที่เปาโลประกาศ

แม้พระคัมภีร์ของมารคืออนจะถูกปฏิเสธโดยคริสตจักรแห่งโรมและเขาเองก็ถูกตัดสินว่าเป็นพวกนอกรีต แต่แนวคิดของเขาว่าเฉพาะจดหมายของเปาโลเท่านั้นที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า และการปฏิเสธพันธสัญญาเดิมทั้งหมด รวมถึงข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และยอห์น ได้เริ่มมีอิทธิพลต่อความเชื่อของคริสเตียนจำนวนมากในยุคนั้น

บัญญัติชุดแรกอย่างเป็นทางการของคริสตจักรคาทอลิก

การจัดตั้งชุดพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่

บัญญัติพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ฉบับแรกได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในช่วงปลายศตวรรษที่สี่ ประมาณ 350 ปีหลังจากพระเยซูเสด็จกลับไปหาพระบิดา สภาคริสตจักรที่กรุงโรม, [ฮิปโป \(ค.ศ. 393\)](#) และ [คาร์เธจ \(ค.ศ. 397\)](#) มีบทบาทสำคัญในการตัดสินชุดหนังสือ 27 เล่มของพันธสัญญาใหม่ที่เรารู้จักกันในปัจจุบัน

สภาเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการรวมชุดพระคัมภีร์เข้าด้วยกัน เพื่อแก้ไขปัญหาความแตกต่างในการตีความและเอกสารต่าง ๆ ที่แพร่กระจายอยู่ในหมู่ชุมชนคริสเตียน

บทบาทของบิชอปแห่งโรมในการจัดตั้งพระคัมภีร์

การอนุมัติและการรวมจดหมายของเปาโล

จดหมายของเปาโลถูกรวบรวมอยู่ในชุดบทเขียนที่ได้รับการอนุมัติจากโรมในศตวรรษที่สี่ เอกสารชุดนี้ ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์โดยคริสตจักรคาทอลิก ถูกเรียกว่า *Biblia Sacra* ในภาษาละติน และ *Tà biblía tà áγια* (*ta biblia ta hagia*) ในภาษากรีก

หลังจากการถกเถียงกันมานานหลายศตวรรษว่าเอกสารใดควรอยู่ในพระคัมภีร์ฉบับทางการ บรรดาบิชอปของคริสตจักรก็ได้อนุมัติและประกาศว่าเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ ได้แก่ พันธสัญญาเดิมของชาวยิว, ชาวประเสริฐทั้งสี่, หนังสือกิจการของอัครทูต (ซึ่งเชื่อว่าเขียนโดยลูกา), จดหมายถึงคริสตจักร (รวมถึงจดหมายของเปาโล) และหนังสือวิวรณ์โดยยอห์น

การใช้พันธสัญญาเดิมในยุคของพระเยซู

สิ่งสำคัญที่ควรทราบคือ ในยุคของพระเยซู ชาวยิวทุกคน—including พระเยซูเอง—อ่านและอ้างอิงเฉพาะพันธสัญญาเดิมในการสอนของตน ซึ่งส่วนใหญ่ใช้จากฉบับภาษากรีกที่เรียกว่า เซปตัวจินต์ (Septuagint) ซึ่งถูกรวบรวมขึ้นราวสามศตวรรษก่อนพระคริสต์

ความท้าทายในการตีความจดหมายของเปาโล

ความซับซ้อนและการตีความผิดพลาด

จดหมายของเปาโล เช่นเดียวกับบทเขียนของผู้เขียนคนอื่นหลังจากพระเยซู ได้ถูกบรรจุเข้าเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์อย่างเป็นทางการที่ได้รับการอนุมัติโดยคริสตจักรเมื่อหลายศตวรรษก่อน และด้วยเหตุนี้จึงถือว่าเป็นพื้นฐานของความเชื่อคริสเตียน

อย่างไรก็ตาม ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เปาโล แต่อยู่ที่การตีความบทเขียนของเขา จดหมายของเขาเขียนด้วยภาษาที่ซับซ้อนและยากต่อความเข้าใจ ซึ่งแม้แต่ในยุคนั้นเอง (ตามที่ระบุไว้ใน 2 เปโตร 3:16) ก็ยังมีคนสังเกตเห็นความยากนี้อยู่แล้ว ทั้งที่บริบททางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ยังใกล้เคียงกันมากกว่าปัจจุบัน การตีความข้อความเหล่านี้ในอีกหลายศตวรรษต่อมา ในบริบทที่แตกต่างโดยสิ้นเชิง ยิ่งเพิ่มความยากลำบากขึ้นไปอีก

คำถามเรื่องสิทธิอำนาจและการตีความ

ประเด็นเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของเปาโล

ประเด็นหลักไม่ได้อยู่ที่ความเกี่ยวข้องของจดหมายของเปาโล แต่อยู่ที่หลักการพื้นฐานเรื่อง “สิทธิอำนาจ” และ “การมอบอำนาจ” ตามที่อธิบายไว้ก่อนหน้านี้ สิทธิอำนาจที่คริสตจักรมอบให้เปาโลในการยกเลิก, ล้มล้าง, แก้ไข หรือปรับปรุงพระบัญญัติศักดิ์สิทธิ์และนิรันดร์ของพระเจ้านั้น ไม่ได้รับการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ที่มาก่อนเขา ดังนั้น สิทธิอำนาจนั้นจึงไม่ได้มาจากพระเจ้า

ไม่มีคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมหรือในพระกิตติคุณที่บ่งชี้ว่า หลังจากพระเมสสิยาห์ พระเจ้าจะทรงส่งชายคนหนึ่งจากเมืองทาร์ซัสมาให้ทุกคนเชื่อฟังและติดตาม

การตีความต้องสอดคล้องกับพันธสัญญาเดิมและพระกิตติคุณ

ความจำเป็นของความสอดคล้อง

นั่นหมายความว่าความเข้าใจหรือการตีความใด ๆ เกี่ยวกับบทเขียนของเปาโลที่ไม่สอดคล้องกับการเปิดเผยก่อนหน้านี้เขานั้นย่อมไม่ถูกต้อง ดังนั้น คริสเตียนที่เกรงกลัวพระเจ้าและพระวาระของพระองค์จริง ๆ ต้องปฏิเสธการตีความใด ๆ ของจดหมาย—ไม่ว่าจะของเปาโลหรือผู้เขียนคนอื่น ๆ—ที่ไม่สอดคล้องกับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดเผยผ่านผู้เผยพระวาระในพันธสัญญาเดิม และผ่านทางพระเมสสิยาห์ของพระองค์ คือพระเยซู

ความถ่อมใจในการตีความพระคัมภีร์

คริสเตียนต้องมีสติปัญญาและความถ่อมใจที่จะกล่าวว่า:

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจตอนพระคัมภีร์ข้อนี้ และคำอธิบายที่ข้าพเจ้าเคยอ่านมาก็ดูจะผิด เพราะไม่มีการสนับสนุนจากผู้เผยพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่มีคำรับรองจากพระเยซู ข้าพเจ้าจะตั้งสิ่งนี้ไว้ก่อน จนกว่าวันหนึ่ง หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์จะทรงเปิดเผยให้ข้าพเจ้าเข้าใจ”

บททดสอบยิ่งใหญ่สำหรับคนต่างชาติ

บททดสอบแห่งการเชื่อฟังและความเชื่อ

สิ่งนี้อาจถือได้ว่าเป็นหนึ่งในบททดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกใช้กับคนต่างชาติ บททดสอบที่คล้ายกับที่ชนชาติอิสราเอลต้องเผชิญระหว่างการเดินทางในถิ่นทุรกันดารไปยังคานาอัน ดังที่กล่าวไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 8:2:

“จงระลึกว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ได้ทรงนำเจ้าผ่านถิ่นทุรกันดารตลอดสี่สิบปี เพื่อถ่อมใจเจ้า และทดลองเจ้า เพื่อทรงทราบสิ่งที่อยู่ในใจของเจ้า ว่าเจ้าจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่”

การแยกแยะคนต่างชาติที่เชื่อฟัง

ในบริบทนี้ พระเจ้าทรงประสงค์จะทรงจำแนกว่าใครบ้างในหมู่คนต่างชาติที่เต็มใจอย่างแท้จริงจะเข้าร่วมกับประชากรบริสุทธิ์ของพระองค์ คือบรรดาผู้ที่ตัดสินใจเชื่อฟังพระบัญญัติทุกข้อ รวมถึงการเข้าสู่หนัด แม้จะเผชิญกับแรงกดดันอย่างหนักจากคริสตจักร และถ้อยคำมากมายในจดหมายถึงคริสต

จักรซึ่งดูเหมือนจะบอกกว่าหลายบัญญัติ—ที่ผู้เผยพระวจนะและพระกิตติคุณระบุว่าป็นนิรันดร์—ถูกยกเลิกแล้วสำหรับคนต่างชาติ

การเข้าสู่นัดทั้งทางกายและทางใจ

การเข้าสู่นัดหนึ่งเดียว: ทั้งทางกายและทางใจ

สิ่งสำคัญคือเราต้องเข้าใจว่าไม่มีการเข้าสู่นัดสองประเภท แต่มีเพียงประเภทเดียวคือการเข้าสู่นัดทางกาย ควรชัดเจนสำหรับทุกคนว่าคำว่า “การเข้าสู่นัดทางใจ” ที่ปรากฏในพระคัมภีร์เป็นเพียงคำอุปมาเท่านั้น เช่นเดียวกับคำว่า “ใจที่แตกสลาย” หรือ “ใจเปี่ยมสุข”

เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าผู้ใด “ไม่ได้เข้าสู่นัดทางใจ” นั้นหมายความว่า เขาไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างที่ควรจะเป็น—ไม่ใช่ในฐานะผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงและเต็มใจเชื่อฟังพระองค์

ตัวอย่างจากพระคัมภีร์

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ชายผู้นี้อาจจะเข้าสู่นัดทางกายแล้ว แต่ชีวิตของเขาไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงประกาศผ่านผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ว่า อิสราเอลทั้งหมดอยู่ในสภาพของการ “ไม่ได้เข้าสู่นัดทางใจ”:

“เพราะบรรดาประชาชาติทั้งปวงล้วนยังไม่เข้าสู่นัด และประชากรอิสราเอลทั้งหมดก็ยังไม่เข้าสู่นัดทางใจ” (เยเรมีย์ 9:26)

ชัดเจนว่าพวกเขาเข้าสู่นัดทางกายแล้ว แต่เมื่อพวกเขาหันหลังให้กับพระเจ้าและละทิ้งบทบัญญัติบริสุทธิ์ของพระองค์ พวกเขาจึงถูกตัดสินว่าเป็นผู้ไม่ได้เข้าสู่นัดทางใจ

ต้องเข้าสู่นัดทั้งทางกายและทางใจ

บุตรชายทุกคนของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นชายหรือคนต่างชาติ จะต้องเข้าสู่นัด—ไม่เพียงแต่ทางกาย แต่รวมถึงทางใจด้วย ซึ่งพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในถ้อยคำเหล่านี้:

“องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานภาพตรัสดังนี้ว่า: ไม่มีคนต่างชาติคนใด แม้แต่ผู้ที่อาศัยอยู่ท่ามกลางประชากรอิสราเอล จะได้รับอนุญาตให้เข้าไปในสถานนมัสการของเรา เว้นแต่เขาจะเข้าสู่นัดทั้งทางกายและทางใจ” (เอเสเคียล 44:9)

บทสรุปสำคัญ

1. แนวคิดเรื่องการเข้าสู่นัดทางใจมีมาตั้งแต่สมัยพันธสัญญาเดิม และไม่ใช่แนวคิดใหม่ในพันธสัญญาใหม่ หรือเป็นสิ่งที่ใช้แทนการเข้าสู่นัดทางกาย

2. การเข้าสู่น้ำเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนที่เป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นชาวยิวหรือคนต่างชาติ

การเข้าสู่น้ำและบัพติศมาโดยน้ำ

การแทนที่อย่างผิดพลาด

บางคนเข้าใจผิดว่าการบัพติศมาโดยน้ำได้ถูกสถาปนาขึ้นสำหรับคริสเตียนเพื่อใช้แทนการเข้าสู่น้ำ อย่างไรก็ตาม ข้ออ้างนี้เป็นเพียงสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น เป็นความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงการเชื่อฟังพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า

มิกเวห์โบราณที่ใช้ในการชำระล้างตามพิธีกรรมของชาวยิว ตั้งอยู่ในเมืองวอร์มส์ ประเทศเยอรมนี

หากข้ออ้างนี้เป็นความจริง เราควรพบข้อพระคัมภีร์ในผู้เผยพระวจนะหรือในพระกิตติคุณที่กล่าวว่า หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเมสสิยาห์ พระเจ้าจะไม่ทรงกำหนดให้คนต่างชาติต้องเข้าสู่น้ำ

อีกต่อไป หากพวกเขาต้องการเข้าร่วมกับประชากรของพระองค์ และจะใช้บัพติศมาแทน แต่ไม่มีข้อพระคัมภีร์เช่นนั้นเลย

จุดเริ่มต้นของการบัพติศมาโดยน้ำ

นอกจากนี้ สิ่งสำคัญคือ เราต้องเข้าใจว่าการบัพติศมาโดยน้ำนั้นมีมาก่อนคริสต์ศาสนา ยอห์นผู้ให้บัพติศมาไม่ใช่ผู้ “ริเริ่ม” หรือ “คิดค้น” พิธีกรรมนี้

ต้นกำเนิดของการบัพติศมาในศาสนาユดาヤ (มิกเวห์)

มิกเวห์ในฐานะพิธีชำระล้าง

พิธีบัพติศมา หรือที่เรียกว่า **มิกเวห์** (mikveh) เป็นพิธีจุ่มน้ำที่เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่ชาวยิวมานานก่อนยุคของยอห์นผู้ให้บัพติศมา มิกเวห์ เป็นสัญลักษณ์ของการชำระล้างจากบาปและความเป็นมลทินทางพิธีกรรม

เมื่อคนต่างชาติเข้าสู่หนัดแล้ว เขาก็จะต้องลงอาบน้ำใน มิกเวห์ ด้วย การกระทำนี้ไม่เพียงแต่ใช้เพื่อการชำระล้างตามพิธีกรรม แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของความตาย—การ “ถูกฝัง” ในน้ำ—จากชีวิตแบบคนต่างชาติในอดีต และเมื่อขึ้นจากน้ำ ซึ่งเปรียบเสมือนของเหลวในครรภ์แม่ ก็เป็นสัญลักษณ์ของการเกิดใหม่เข้าสู่ชีวิตใหม่ในฐานะชาวยิว

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาและมิกเวห์

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาไม่ได้สร้างพิธีกรรมใหม่ แต่ให้ความหมายใหม่แก่พิธีเดิม แทนที่จะมีเพียงคนต่างชาติที่ “ตาย” ต่อชีวิตเก่าและ “เกิดใหม่” เป็นชาวยิว ยอห์นกลับเรียกร้องให้ชาวยิวที่มีชีวิตอยู่ในบาปก็ต้อง “ตาย” และ “เกิดใหม่” เช่นกันในฐานะการกลับใจ

อย่างไรก็ตาม การจุ่มน้ำนี้ไม่ได้เป็นพิธีกรรมที่ทำเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ในประเพณีของชาวยิว ผู้คนจะลงจุ่มน้ำทุกครั้งที่กลายเป็นมลทิน เช่น ก่อนจะเข้าสู่พระวิหาร และยังมีธรรมเนียมที่—จนถึงทุกวันนี้—จะลงมิกเวห์ในวันยมคิปปูร์เพื่อเป็นการกลับใจ

การแยกแยะระหว่างบัพติศมาและการเข้าสู่หนัด

บทบาทที่แตกต่างของทั้งสองพิธี

แนวคิดที่ว่าการบัพติศมาได้เข้ามาแทนที่การเข้าสู่น้ำไม่ได้รับการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ หรือจากธรรมเนียมของชาวยิวแต่อย่างใด ในขณะที่การบัพติศมา (มิคเวห์) เป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายลึกซึ้งเกี่ยวกับการกลับใจและการชำระล้าง แต่มันไม่เคยถูกกำหนดให้ใช้แทนการเข้าสู่น้ำ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์นรันดร์แห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

พิธีกรรมทั้งสองนี้มีบทบาทและความหมายที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และไม่มีพิธีใดที่ยกเลิกอีกพิธีหนึ่งได้